

Dag voor dag

Helga
Schubert
Dag voor
dag

EEN GETIJDENBOEK
VAN DE LIEFDE

Vertaald door Goverdien Hauth-Grubben

UITGEVERIJ PLUIM
AMSTERDAM/ANTWERPEN

De vertaalster ontving voor deze vertaling een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

The translation of this work was supported by a grant from the Goethe-Institut

Eerste druk, november 2023

Copyright © 2023 by dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co.
KG, München, Germany

© Nederlandse vertaling Goverdien Hauth-Grubben
Oorspronkelijke titel *Der heutige Tag: Ein Stundenbuch
der Liebe*

Oorspronkelijke uitgever dtv Verlagsgesellschaft mbH &
Co. KG

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Typografie binnenwerk Perfect Service

Auteursfoto Carsten Coall

Productiebegeleiding Tim Beijer

Drukkerij Wilco, Amersfoort

ISBN 978 94 933 0491 8

NUR 320

www.uitgeverijpluim.nl

*Maak je dus geen zorgen voor de dag van morgen,
want de dag van morgen zorgt wel voor zichzelf.
Elke dag heeft genoeg aan zijn eigen last.*

Mattheus 6, 34

Elke seconde met jou is een diamant, zegt Derden tegen mij, en hij omhelst me als ik 's ochtends zijn kamer binnenkom en aan zijn verpleegbed sta.

We zijn al achtenvijftig jaar samen.

Twee oude geliefden.

Is het ochtend of avond, vraagt hij vervolgens.

Ik loop naar de badkamer, vul zijn tandenpoetsbeker met warm water en een paar druppels vloeibare tandpasta, spoel zijn gebit af, ga daarmee terug naar de kamer en neem plaats op de rand van zijn bed; moeizaam schuift hij wat opzij, zodat ik het op de matras zachter heb. Ik geef hem de tandenpoetsbeker en voor het uitspugen van de mondspoeling een grote lege yoghurtbeker.

Ik sla zijn dekbed terug, leeg de bedzak van de blaaskatheter, voel of de luier nat is.

Ik hou zielsveel van hem.

Ik rol de rolstoel tot heel dicht bij het verpleegbed, trek hem langzaam omhoog tot hij zit. Hij is helemaal draaierig en zegt dat ik nog even moet wachten tot het over is.

Ik breng hem zijn zachte donkerblauwe badjas, help hem zijn rechterarm in de mouw te steken, trek de badjas rond zijn rug, want anders vindt de linkerarm de ingang niet.

Vervolgens zet hij de rolstoel op de rem. Dat moet routine worden, anders rolt de rolstoel weg als hij van de bedrand wil overstappen.

Dus blijf ik gewoon staan.

Nee, laat me maar, zegt hij, raak me niet aan, anders verlies ik mijn evenwicht.

En dan leunt hij op de armleuningen van de rolstoel, draait zich met kleine pasjes om en laat zich kreunend op het zachte zitkussen van de rolstoel vallen.

En daarna duw ik hem naar de ontbijttafel in de serre, ik heb tevoren al de tafel voor ons gedekt.

En dan rangschikt Derden zijn ontbijtbord, elke ochtend hetzelfde: met een avocado, uitgelepeld als een ei, een mandarijntje, een hardgekookt ei, in partjes gesneden, een boterham met gezouten boter en kruiden. En koffie met drie zoetjes en warme melk; daarnaast koud tomatensap en gingerale bij de acht ochtendtabletten om urine af te drijven, voor een regelmatige hartslag en tegen alle mogelijke ontstekingen.

Als ik u was, zou ik uw man gewoon een paar druppels morfine extra geven, dit is voor u toch geen leven meer, aldus het advies van de specialist voor slaaponderzoek vier jaar geleden.

Zelf is hij wel van plan om meteen zelfmoord te plegen als zijn vrouw iets mocht overkomen en ze vervolgens zou overlijden. Want zonder haar zou zijn leven zinloos zijn.

Ik wees hem op de tegenstrijdigheid.

Maar volgens hem was het geen tegenstrijdigheid en niet met elkaar te vergelijken.